

var blitt vel «smurt» i fjellet, og slik skal det være, for folk som for fe.

Betjeningen som steller for fjellvandreren, beundrer jeg over alt og alle i fjellet. De ofrer en forholdsvis bekvem tilværelse hjemme for å gi fjellvandreren husly og mat etter en dagsmarsj i terrenget. Dagstøtt går de der og vasker og rydder, steller mat og gjør det bekvemt for andre som har ferie. En hel sommer igjen, og stundom flere på rad, er de avhengig av å holde seg innen fire vegger om været lokker og frister dem aldri så meget. Når du står på en fjelltopp eller på et stup høyt oppe og flagget på hytten langt der nede i dalen vinker til deg, da vet du at der — der er det mennesker som ofrer sin sommerferie for at du skal få mat i kveld og få sove i en lun hytte og i en god seng i natt.

Overalt møter fjellvandreren elskverdige mennesker. Sjøføren som kjørte oss fra Fale til Sunndalsøra, foreslo at han skulle kjøre oss på sightseeing der for at vi skulle få se mest mulig før vi skulle dra videre til Molde. Det gamle ord om at i fjellet treffer en bare venner, fikk bergenserne bekreftet i Trollheimen.

Fotturen var nå vel avsluttet. Samtlige deltakere i denne Bergen Turlags første «langfart» var styrket i sinn og skinn. Tilbake stod sightseeing i rosenes by — skjønnhetsåpenbaringen — Molde. Til slutt: Hurtigruten hjem til stridskjorta og havrelefsa.

P Å K J E N D E T R A K T E R

Av Hans Hyldbakk

*Eg veda fram over regnvåt myr,
over bekkefar
gjennom vidjesnar,
her var seg så villt eit lende.
Da steig imot meg eit eventyr!
Eg såg kvar eg var.
Stigar og steinar att eg kjende.*

*Framfor meg lyfte seg ferm og fin
i solfallseld
oppfor Stygglijfjell,
Fruhetta, mjå men mektig.
Og lenger inne stod Peikhett-tind
med stupbratte stell,
knivkvass i toppen, prunk og prektig.*

*Og attafor dalen i skuggeblått
steig ho risemor
akselbrei og stor.
Snota, den trollheimsdrotten.
Og rundt ikring blåna huldreslått
i sør og nord
eventyrvent over dalblå botn.*

